



ת"פ 58449/01/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מושה משה פנחסוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 58449-01-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פנחסוב(עציר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ, עו"ד שלי היאט	המאשימה
נגד	
מושה משה פנחסוב	
ע"י ב"כ, עו"ד מיטל וקנין	הנאשם

הכרעת דין

אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, ביום 4.12.11, בשעה 09.14, התקשר הנאשם לפלאפון של המתלוננת, שמספרו ידוע, ואיים עליה שלא כדין ובכוונה להפחיד או להקניט, באמרו: "אני רוצה לזיין אותך. אני אשרוף לך את הבית והילדים שלך עוד מעט ימותו".

הנאשם כפר בעובדות וטען כי מעולם לא אמר את הדברים הללו למתלוננת.

ראיות התביעה

עדות המתלוננת:

עמוד 1



המתלוננת העידה בפני אודות האירוע. עדותה נשמעה מהימנה מאד, וניכר שהיא היתה בחשש מפני הנאשם. יחד עם זאת, העדות היתה לא ברורה, לא קולחת, ולא ניתן היה למצוא בה תיאור מלא ומפורט של השתלשלות הדברים. למעשה, המתלוננת לא מסרה עדות רציפה, אלא השיבה לשאלות צמודות ועוקבות. אף כי הודרכה לא מעט, קשה היה לקבל תמונה של השתלשלות האירועים, והעדות הותירה רושם המעורר חשש לבלבול רב, ולייחוס עניינים שונים לנאשם, על לא עוול בכפו.

המתלוננת פתחה בכך שהיא חברה של אמה של אשת הנאשם, והכירה את הנאשם בשנת 2011, בטרם נישא. לדבריה, ידעה ש"הוא מרים עליה יד", וכך "החל הסיפור". כשנשאלה איך היא קשורה לאותו סיפור, פתחה בתיאור של מסכת אירועים שלא בא זכרה בכתב האישום וטענה כי הנאשם גרם נזקים לרכבים "שלהם" (לא ברור של מי?), והיא חששה שיצית אותם, כפי שאמנם עשה באותו ערב, בשעה 20.00, שאז נשרפו 3 רכבים בחנייה. למותר לציין כי לא הוסבר באופן מלא מטעם התביעה מה טיבו של אירוע זה, והאם קשור לאישום או לנאשם, אך הוצהר כי לא מיוחס לו המעשה.

בהמשך עדותה, טענה המתלוננת כי היה לה צו הרחקה נגד הנאשם, והוא היה מתקשר, וכנראה קיבל את המספר מחברתו שהיתה בקשר טוב עמה. לא הובהר לאלו תקופות מתייחסת טענה זו, ולא הוגש צו ההגנה.

כשנתבקשה המתלוננת לתאר את האירוע שבכתב האישום, העידה כי הנאשם התקשר בלילה, בשעה 01.00 בערך, כשילדיה ישנו. משניסתה ב"כ התביעה לסייע לה להתמקד לאירוע דן, העידה כי הנאשם הטריד אותה בטלפון שהוא ישרוף לה את הבית, יהרוג את הבית, רוצה להזדיין איתה, והיא פחדה כי הילדים היו בבית הספר, לכן הלכה למשטרה. כשניסתה ב"כ התביעה לוודא מתי התרחשה השיחה, לא ידעה המתלוננת לומר, והסבירה שהיו כל כך הרבה שיחות, אך אמרה שהיא יודעת כי בשעה שהנאשם איים, הילדים היו בבית הספר, היא היתה בשוק, והלכה למשטרה.

מפאת חשיבותה של עדות המתלוננת, ועל מנת להבהיר את מסד הראיות, אני מוצאת לנכון להביא קטעים מהותיים מן העדות, במלואם.

כך העידה המתלוננת בחקירה הראשית:

ש. דיברת איתו בעבר בטלפון?

ת. להגיד לכם אמת? ברגע שהוא היה עם רויטל והיו דברים כאילו, היו דברים לפני שריפת הרכב, אז אמרתי משה אם אתה רוצה אותה תהיה כמו כל בוכרי, בא לוקח את אמא כאילו שהוא רוצה את היד של האשה ולא צריך לעשות בעיות לא לאמא שלה ולא לאחרים. ברגע שדיברתי בשיחה הוא כאילו כן מקשיב, אבל אחר כך לא יודעת מה יש לו בראש, כמו מזג אוויר. פעם ככה, פעם ככה, אי אפשר להבין אותו. אני לא חשבתי ולא ידעתי שהוא באמת מסוגל לעשות כל מיני דברים כאלה.

ב"כ התביעה הזכירה לה על כך שהגיעה בשנית למשטרה ביום 15.12.11, ושאלה האם ידעה אז מיהו שהתקשר אליה.



לכך השיבה המתלוננת:

בבוקר היה הוא ובלילה שמישהו התקשר הוא התקשר בשם יוסי. הוא רצה שגם בלילה אני אצא בחוץ רצה לדבר איתי ואני לא יצאתי אמרתי מה יש לך אני אצא בחוץ? אני חושבת, לא זוכרת את התאריך, זה בדיוק היה בצו הרחקה, ב- 5.12 היה צריך להיות צו הרחקה והוא גם אמר לי לפני, כי היה צריך צו הרחקה, הוא אמר לי תראי מה המשפחה שלי תעשה לך בבית משפט. כאילו איים עליי שאני לא אלך לבית משפט.

לאחר מכן, נחקרה המתלוננת בחקירה נגדית, והעידה כי פגשה את הנאשם בבית חברתה פעם או פעמיים. בשלב זה, אמרה מיזמתה:

סליחה, אני, יש לי, שאני הייתי הולכת למשטרה היו הולכים את מספר תיק, עבר כל כך הרבה זמן, לא זוכרת תאריכים, אני יודעת שכן הלכתי כי הוא היה מטריד אותי בטלפון והיה מפחיד אותי. אני עשיתי גם צו הרחקה וגם שילמתי כסף לעורך דין, שהוא לא פה, יעקב גבאי. חוץ מזה אני רוצה שכן הוא ישלם לי עבור העורך דין ועבור המצלמות שהחלפתי, כדי שלא יתקרב לבניין. גם שהבית משפט הקודם שביטלו, אני פספסתי יום עבודה. ואני רוצה שהוא לא יתקרב ולא יאיים עליי.

אני פשוט רוצה, עד כמה שאני מכירה עכשיו את הבן אדם הזה הוא מסוכן, אפילו שהוא ישתחרר הוא יחפש אותי וגם ישלח את החברים שלו. הוא אמר שיש לו חברים ושהם כמו חיילים שלו.

היו שיחות שהוא דיבר והיו שיחות שדיברו החברים שלו, אני יודעת מאה אחוז.

אני לא סתם יגיש תיק הרחקה, ולא סתם יקנה מצלמות. החלפתי בית ספר לילדים, החלפתי גם מספר טלפון ועכשיו אני גם אחליף את הדירה. אני יודעת שהוא מסוגל אני ראיתי כמה נזק הוא עשה לסטלה.

ש. את התלוננת שלוש פעמים והתלוננת גם על שריפת רכבים. שרפו לך ולכל השכונה.

ת. לא לכל השכונה, לשלושה רכבים. בגלל שהוא לא הכיר את הרכב שלי כי זה היה רכב חדש אז הוא שרף שלושה או שלא יחשבו שהוא שרף אז שרף שלושה רכבים.

בעקבות הדברים הללו, חקרה ב"כ הנאשם את המתלוננת אודות טענתה לפיה היו גם אחרים שהתקשרו אליה, וכך העידה המתלוננת:

ת. תראי, אני אומרת לך שוב פעם, את כל התלונה שלי שהוא היה מתקשר אליי הייתי מגישה תלונה במשטרה כיוון שהוא היה מאיים. היו שיחות שהוא כן התקשר, אני מכירה את הקול שלו כי דיברתי איתו על רויטל. היו שיחות לא הקול שלו שהחברים שלו היו מדברים. אבל היו שיחות שהוא היה משנה את הקול, כמו שמשנים את הקול לקול של כלב. יש כאלה תוכנות.



ש. החוקר ב- 5.12 שאל אותך אם את מזהה את הקול שדיברת איתו את אומרת לו "קשה לי להגיד הפעם הזה, קשה לי להגיד".

ת. בהתחלה הייתי שומעת את הקול שלו, אח"כ היה משנה. מאיפה אני יודעת?

ש. שהחוקר שאל אותך בפעם השנייה, אם זה הקול של משה פנחסוב, את אומרת לו "קשה לי להגיד".

ת. תראי, אני סתם לא אגיד ואין לי צורך סתם להגיד, אני לא מדברת לשון הרע, אני יודעת שכן הוא התקשר ואיים וניסה להפחיד אותי וכל הזמן הייתי בפחד ומבקשת את מנהלת בית הספר שתדאג לילדים, שישבו בכיתה ולא יצאו בחצר.

...

ש. החוקר שואל אותך אם את יודעת באמת מי התקשר אליך?

ת. הוא שאל אותי כמה פעמים. את שוב פעם חוזרת לאותה שיחה, היו שיחות שהיה נותן לחברים שלו, היו שיחות באמת הוא.

ש. איך את יודעת שהוא נתן לחברים אחרים?

ת. עבר מאז שנתיים, אני אגיד לשופט משהו, חבל שאני הורדתי תוכנה בפלאפון שמקליט שיחות, דיברתי בשם של יוסי, הוא אמר שזה יוסי, הוא ניסה לשנות את הקול ודיברנו על הכל, על הרכבים, וחבל, אם היה במשך השיחה הזו הקלטה, אז הייתם מבינים מי הבן אדם הזה. בגלל שלא נקלט כמה שניות שם, יש לכם דיסק בצו הרחקה, הגשתי דיסקים עם העורך דין שלי, שם אי אפשר להבין, אם היה מוקלטת כל השיחה אז היה נגמר כל הסיפור. אז השיחה שלא נקלט והוא המשיך והמשיך עם זה.

ש. את אמרת שהוא העביר את הטלפון לחברים, איך את יודעת?

ת. אולי טלפון שלי הוא חילק לחברים. אני מאיפה יכולה לדעת?

הוא כן היה נותן את המספר שלי לחברים שלו.

ש. והם התקשרו אליך בנפרד ממנו?

ת. במשך היום היו כל כך הרבה שיחות ממספר מוסתר שהיו שותקים והיו מאיימים והיו משנים את הקולות, זה פשוט לא היה אפשר. אני גם לא יכולה לסגור את הפלאפון כי היו צריכים להתקשר.

...

העדה משיבה לשאלות בית המשפט-

ש. ובבוקר לפני צו ההרחקה?



ת. לפני צו ההרחקה התקשרו בלילה בשם יוסי.

ש. וביום שלפני?

ת. בשלוש התאריך?

ש. ברביעי.

ת. ברביעי בלילה התקשר יוסי.

ש. וברביעי בבוקר?

ת. התקשרו ככה, שתקו והיו מטרידים במשך היום. ועושים כל מיני קולות. רק בלילה אחרי כמה שיחות הוא דיבר.

...

ש. באיזה שעה השיחה הזו הייתה?

ת. שהלכתי למשטרה בבוקר? אממ.. האמת אני לא זוכרת.

ש. בלילה?

ת. אני חושבת בערב. רגע, השיחה שאיימו על הילדים?

ש. כן.

ת. איימו על הילדים בבוקר, בבוקר למחרת.

ש. למחרת מה?

ת. באיזה מחרת?

ת. אי אפשר לדעת, זה שנתיים עברו. אני גם אחרי לידה וקיבלתי הרדמה והזיכרון שלי..

ש. הילדים שלך איפה הם היו באותו זמן?

ת. בבית ספר, ברגע שהוא איים הילדים שלי היו בבית הספר.

ש. אני מדברת על אותו יום, 4.12.

ת. הילדים היו בבית הספר. אני התקשרתי לבית הספר.



דו"ח העימות מיום 22.4.12

המתלוננת והנאשם אישרו שניהם קיומה של היכרות ביניהם, אך בעוד שהמתלוננת טענה כי הנאשם ביצע עבודה עבודות גינון, טען הוא שלא נכונה טענתה, אלא ההיכרות היא דרך חברתה סטלה. הנאשם שלל את האפשרות שהטריד את המתלוננת בטלפון, ואילו היא מצדה אמרה כי היו שיחות שבהן זיהתה את קולו, ובתאריך 5.12.11, התקשר חבר שלו.

פלט תקשורת

הנאשם אישר בחקירתו, כי מספר הטלפון שלו הוא 0502-777914.

הוגשה רשומה מוסדית מטעם חברת סלקום בע"מ, ממנה עולה כי בוצעו שיחות ממספר הטלפון של הנאשם, אל הטלפון של המתלוננת, ביום 4.12.11 בשעה 09.14 למשך 63 שניות; כמו כן, בוצעו 4 שיחות כאמור, ביום 5.12.11: בשעה 24.07 למשך 20 שניות, בשעה 24.08 למשך 17 שניות, בשעה 24.08 למשך 63 שניות, ובשעה 24.09 למשך כשעה.

מחקר התקשורת בוצע על פי צו בית המשפט מיום 24.4.12. הנתונים נשלחו למשטרה ביום 30.4.12.

עדות השוטר ניר ששון

ששון היה החוקר שטיפל בתיק. בחקירתו אישר כי הנאשם זומן לחקירה בשנית, בחודש נוב' 2012, בעקבות קבלת מחקר התקשורת.

הודעות הנאשם

ביום 5.3.12 נחקר הנאשם לראשונה, ומסר כי לא התקשר כלל אל המתלוננת. כשנשאל מדוע שתטען היא כך, השיב שהיא מעלילה עליו. כמו כן אישר כי המתלוננת מתערבת בסכסוך שלו עם אמה של חברתו.

ביום 1.11.12 נחקר הנאשם בשנית. כשנשאל האם הוא מכיר את המתלוננת השיב כי זכור לו שכבר נחקר בעניין זה, ואף נערך עימות עם המתלוננת. כשהוצג בפניו פלט השיחות בו מופיעות שיחות ממנו אל המתלוננת, השיב כי כנראה המתלוננת התקשרה אליו והוא חזר אליה, והוסיף שמתקשרים אליו אנשים רבים, בשל עיסוקו בעיצוב אירועים.

ראיות ההגנה



הנאשם העיד כי נרדף על ידי המתלוננת, אך לא התקשר אליה כלל. לטענתו, הטלפון שלו היה זרוק רוב הזמן אצל חברתו בביתה, והם יכלו לשחק איתו. הוא היה עסוק ביותר באותה תקופה בעסק של אביו ולא היה לו זמן לנשום, ואין לו כל עניין לארוב לאנשים. הנאשם אישר כי המתלוננת טענה נגדו שהוא אחראי לשריפת 3 כלי רכב במושב שלה, והוא נעצר בגין זה לשלושה ימים ושחרר. לדבריו, המתלוננת חיפשה אותו בכוח, רק משום שיצא עם הבת של חברתה, והאם לא הסכימה לכך. כשעומת עם פלט התקשורת, הסביר שייתכן כי המתלוננת התקשרה אליו והוא חזר אליה, אך לא זכור לו. בסיום עדותו עמד על דעתו כי מעולם לא דיבר עם המתלוננת.

מטעם הנאשם הוגשה הודעת המתלוננת מיום 22.4.12 נ/1, שם מסרה שבשיחות הטלפון הוטרה ממספר חסום וידעה לזהות כי המדובר בנאשם, אך ביום 5.12.11, דיבר מישהו אחר, בשם יוסי. כשנשאלה איך עכשיו היא טוענת שזה מישהו אחר, השיבה "אתה יודע כמה פעמים ביום מתקשרים אלי? פעם זה הוא ופעם החברים שלו. גם החלפתי מספר, עד שהתקשר הביתה ואמר זה טעות".

דין והכרעה

עדות המתלוננת נשמעה מהימנה, במובן זה, שנראה כי היא אמנם שרויה בחשש של ממש, ולא התרשמתי שהמדובר במי שמעוניינת להעליל על הנאשם בזדון. יחד עם זאת, העדות הותירה רושם בעייתי במידה רבה, וזאת במספר היבטים חיוניים.

ראשית, לא נמסרה גרסה מלאה ומסודרת אודות השתלשלות האירועים, ומועדי התרחשותם, ונותר הרושם כי המתלוננת עצמה אינה בטוחה לגבי מועדי השיחות השונות אודותיהן העידה. פעם מסרה כי היתה שיחה בלילה, ופעם מסרה כי היא בטוחה שהאיום היה בבוקר. לאחר מכן, העידה כי רק בלילה דיברו איתה. במהלך העדות, היא עצמה אישרה כי זיכרונה אינו שפיר (עמ' 18 ש' 23)

שנית, לא שוכנעתי כי המתלוננת יודעת בוודאות שהנאשם הוא שאיים עליה, ולא אדם אחר. במהלך עדותה המצוטטת לעיל בהרחבה, היא שבה ואמרה שהיו שיחות שבהן לא הנאשם דיבר, אלא אחרים, אולי החברים שלו (לא ברור מי? מתי? למה? מה נאמר?). עלה מעדותה כי אינה מסוגלת לזהות את ההבדלים בין הקולות בוודאות. כמו כן, טענה כי היו שיחות מאדם בשם יוסי, וחלקן התייחס למערכת היחסים עם בתה של חברתה סטלה. אם כך הדבר, עולה ספק של ממש, שמא השיחה המדוברת לא היתה מפי הנאשם.

שלישית, לא שוכנעתי כי המתלוננת קושרת את הנאשם לשיחת האיום, על פי זיהוי ממשי, ונותר בליבי ספק שמא היא תולה בו אשם, לרקע מערכת היחסים עם חברתה סטלה, והמקרה (הלא ברור כשלעצמו) של הצתת הרכבים, על פי תפישתה. אני סבורה כי יש משקל של ממש לעובדה שהמתלוננת מייחסת לנאשם מעשים חמורים ביותר של הצתת רכבים, בשעה שאין כל בסיס ושורש להאשמות הללו, ומשכך, מי לידנו יתקע כי לא רק בשל חששותיה הכנים מפניו, אשר לא הוכח הבסיס להם, נגררה לייחס לו אף את העבירה דנן?

רביעית, המתלוננת לא נתנה כל טעם שיהא בו כדי להסביר מדוע יהיה הנאשם, שהוא בסך הכל אדם זר לה, מעוניין ברעתה, עד כדי איומים עליה והטרדתה בטלפון. לא נטען כי הנאשם רצה לקבל משהו מידי המתלוננת, או הזהיר אותה



לבל תעשה דבר כלשהו, וכל סיפור האיומים נותר תלוש וחסר הקשר. אילו היו הראיות בשרניות יותר, ייתכן שהיה עניין המניע וההקשר נדחק מפני אותן ראיות חד משמעיות. ואולם, בשעה שהראיות רופפות, מוסיף חסר זה לספק שנותר.

אינני מתעלמת מבעייתיות הקיימת אף בגרסת הנאשם. לכאורה, הסבריו לשיחות ממכשיר הטלפון שלו, אל המתלוננת, כמופיע בפלט, סותרות את טענתו כאילו אין לו כל קשר עם המתלוננת ומעולם לא שוחח עמה בטלפון. בנוסף, הנאשם לא מסר גרסה חד משמעית בשאלה האם התקשר אליה, אם לאו, שהרי אמר שיכול להיות ש"חזר אליה" לאחר שהיא התקשרה אליו.

קושי נוסף עולה למול טענתו לפיה לא היה הטלפון שלו בידיו, אלא היה "זרוק" בבית חברתו דאז, וייתכן שממש התקשרו אל המתלוננת. בשעה שהעיד על היותו איש עבודה עסוק כל כך, אין זה הגיוני שהשאיר את הפלאפון "זרוק" בבית חברתו, כדרך שגרה.

אלא שחוסר הסבירות של גרסת הנאשם צריך להיבחן למול אישורה של המתלוננת לכך שבאותה עת, אמנם היו שיחות שבהן דיברו עמה אחרים, ולא הנאשם. לפי עדותה, היא הבינה שאחרים מדברים ממכשיר הטלפון של הנאשם, עשו "קולות של כלב" וכו'. בכך יש כדי לחזק את הספק, שמא אחר התקשר אל המתלוננת, ולא הנאשם. המתלוננת גם ידעה לומר במפורש כי היו שיחות מאדם בשם יוסי, ועניין זה כלל לא התברר ולא נבדק.

עניין נוסף שיש להתחשב בו, הוא העובדה שהנאשם נחקר לראשונה, בחלוף 4 חודשים תמימים מיום התלונה. שיהיו משמעותי זה, היה בו כדי לפגוע ביכולתו למסור גרסה קונקרטי אודות מעשיו בשעת השיחה המדוברת, וייתכן שהיה יכול להוכיח כי הטלפון אמנם לא היה בידיו בעת השיחה. בהמשך לכך, הודעתו השנייה נגבתה באיחור רב, ביום 1.11.12, בחלוף כשנה מהאירוע, למרות שתוצאות מחקר התקשורת נשלחו אל המשטרה עוד בחודש אפריל 2012, כך שזכרונו נפגם עוד יותר, ולא היה יכול להסביר את מעשיו במועד ההוא.

לדעתי, מועדי חקירת הנאשם הם בגדר של מחדל חקירה, שהיה בו כדי לפגוע בהגנתו.

אינני מוצאת לנכון להכריע בשאלה האם היה במחדל זה, כשלעצמו, כדי להביא לזיכויו של הנאשם, לנוכח הקשיים שעלו מעדות המתלוננת, כאמור. יחד עם זאת, אני סבורה כי למחדל יש משקל נוסף, שיש לקחתו בחשבון.

סיכום

שוכנעתי כי המתלוננת חוותה פחד של ממש מפני הנאשם, ועדותה היתה כנה. יחד עם זאת, נחוצה מאסה קריטית של ראיות, לשם הרשעת אדם בפלילים, וכזו לא הובאה כאן.

בע"פ 7653/11 ידען נ' מד"י (28.7.12) אמר בית המשפט העליון:



את דרכו של המשפט הפלילי מתווה התפיסה, כי יש לנקוט זהירות רבה בטרם הרשעתו של אדם, כשחלק בלתי נפרד מתפיסה זו היא ההכרה ב"מרחב טעות" הנוטה לטובת הנאשם. משמעות הדברים היא, כי גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, הוא אינו רשאי להתעלם מתמיהות העולות ביחס לגרסה זו. עליו לנתח תמיהות אלה, ולבחון אם הן מגיעות כדי ספק סביר (ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 694, 673 (1983); 4971/02 זגורי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 615, 583 (2004);

התמיהות שעלו בענייננו, עולות לכל הפחות כדי ספק סביר, ובהצטרפן למחדל החקירה, קל וחומר.

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ו, 16 מאי 2016, במעמד הצדדים